



Έργον Δ. Μπισκίνη
(Βραβεύθην)



Έργον Γ. Γουνναροπούλου
(Ήγοράσθη υπό του κ. Άντ. Μπενάκη)

Ἡ Ἔργασία

Θατε ἵνα ἐκτελέσητε καθήκον πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Καλλιτέχνου, τοῦ ὁποίου ἡ εὐγενὴς καὶ ποιητικὴ ψυχὴ τὴν στιγμὴν ταύτην θά σκιρτήσῃ ἀπὸ ἀγαλλίασιν, βλέπουσα ὅτι οἱ πόθοι τοῦς ὁποίους εἶχεν ἐν τῇ ζωῇ διὰ τὴν πρόοδον τῆς ἑλληνικῆς τέχνης ἐκπληροῦνται μὲ ζῆλον παρὰ τῶν ἐπιζώντων.

Καὶ τώρα ἀπονέμοντες τὸ ἔπαθλον τοῦτο τοῦ Ραλλείου διαγωνίσματος χαιρετίζομεν μίαν νέαν βλάστησιν θαυροπρέμων καρπῶν. Αἰωνία ᾗς χα-

ραθῇ εἰς τὰς καρδίας μας ἡ μνήμη τοῦ ἀειμνήστου Ράλλη».

Εἰς τὸν Ράλλειον διαγωνισμὸν μετέσχον δύο, οἱ κ. κ. Μπισκίνης καὶ Γουνναροπούλου. Ὁ πρῶτος εἰκότισε ζωγράφων ἐργαζόμενον εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, ὁ δὲ γλύπτην. Ἀμφότερα ἐκρίθησαν εὐμενῶς ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς, ἐβραβεύθη δὲ ὁ κ. Μπισκίνης περατώσας πέρυσσι τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν τῇ Καλλ. σχολῇ. Τὸ ἔργον τοῦ κ. Γουνναροπούλου (ὅστις δὲν ἐτελείωσε ἀκόμη τὰς σπουδὰς του) ἠγόρασεν ὁ κ. Μπενάκης.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἐκ Ρώμης.

Μελέται ἐπὶ τοῦ χρωματισμοῦ τῶν διαφόρων καλλ. ὀχρῶν. — Ἡ Ἑντετικὴ καὶ Φλαμμανδικὴ σχολὴ εἶναι αἱ πλέον φημιζόμεναι ἐν τῷ χρωματισμῷ, διακρονομένης τῆς πρώτης ἐπὶ ἁρμονίᾳ καὶ πλούτῳ χρώματος. Ἡ Λομβαρδικὴ ἐξ ἴσου μὲ τὴν τῆς Βενετίας διαμφισβητεῖ τὰ προτεῖα εἰς τὸ χρῶμα καὶ τὴν φυσικότητα ἐν Ρώμῃ καὶ Φλωρεντίᾳ κυριαρχοῦσι τῆς ἀκριβείας τοῦ σχεδίου, καὶ τῆς τελειότητος ἀποδόσεως τῶν φυσικῶν αἰσθημάτων.

Ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τῶν ὥραίων Τεχνῶν τοῦ Γαίη, αἱ ἀντιθέσεις αὐταὶ τῶν σχολῶν ἀποδίδονται εἰς τὰς ἐναλλαγὰς τοῦ κλίματος προϊτίσως, ἐν μέρει δὲ εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν μόρφωσιν τῶν λαῶν, ὡς καὶ εἰς τὸν ἀτομικὸν χαρακτῆρα τοῦ καλλιτέχνου.

Εἶναι ἀκριβὲς αἱ κλιματικαὶ μεταβολαί, αἱ καθιστώ-

σαι τόσοι ἀντίθετοι πρὸς ἀλλήλας τὰς δύο βασιλίδας τοῦ χρώματος. Οἱ Φλαμμανδοὶ ὑποχρεωμένοι νὰ ἐργάζωνται ὑπὸ τὴν νεφελώδη καὶ σκοτεινὴν ἀτμόσφαιραν τῶν Κάτω Χωρῶν, καταφεύγουσιν εἰς τὰς δυνατὰς φωτοσκιάσεις διὰ νὰ ἐπιτύχουσι τὸ ἁρμόζον ἀνάγλυφον εἰς τὰ ἐνδιαφέροντα μέρη τοῦ πίνακος. Αἱ οἰζογενειακαὶ παραστάσεις, αἱ τόσοι ἐπιτυχῶς καὶ ἐπανεὶλημμένως ἀποτυπωθεῖσαι ὑπὸ τῶν Φλαμμανδῶν, φωτίζονται, ἡ πλαγίως ἐκ τινος θήρας ἢ διὰ τεχνικοῦ φωτός.

Ὁ χρωματισμὸς τῶν Φλαμμανδῶν, εἶνε ἀνώτερος καὶ αὐτῶν τῶν Ἑντεῶν ἀλλ' ἐν γένει εἶνε σκληρὸς καὶ τεχνητός, ἀποτελέσμα τοῦ τεχνητοῦ φωτισμοῦ. Τὸ τοιοῦτον δὲν ὑποδέχεται οὐδὲ τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ χρωματίζεω εἶνε ἐσφαλμένον, ἐξ ἐναντίας εἶνε τὸ ἁρμοδιώτερον κατὰ τοὺς φυσικοὺς κανόνας εἰς τὸ περιβάλλον.

Οἱ Ἑντεοὶ ἐξ ἀντιθέτου ἀποφεύγουσιν τὰς δυνατὰς ἀν-

τιθέσεις. Ἡ ὁμίλη εἶνε διαφανεστάτη· αἱ κινωπράσιναι δὲ κορυφαί τῶν προ-Ἀλπεων, τὸ γλαυκὸν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὸ εὐρὸν τοῦ ὀρίζοντος, εἶνε τὰ κυριώτερα στοιχεῖα τὰ ἀναδείξαντα τὴν φήμην τῆς Ἑνετικῆς σχολῆς, ὡς τῆς πρώτης σχολῆς τοῦ κόσμου ἐν τῷ χρωματισμῷ. Οἱ Ἑνετοὶ καλλιτέχναι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Φλαμιανδοὺς, ἐκτελοῦσι τὰς εἰκόνας τῶν εἰς τὸ ὑπαυθρον ὥραϊότατα τοπεῖα, θάλασσα, ἡ μνημεῖον ἀρχαίας ἀγῆλης, εἶνε τὰ κατ' ἐξοχὴν προτιμώμενα ὡς *fondi* ὑπὸ τῶν Ἑνετῶν. Ὑπὸ τὸ ἁρμονικώτατον αὐτὸ γαλήριον καὶ διαφανὲς περιβάλλον ἐπιτηγχνάται ἡ τελειότερα ἀπόδοσις διὰ λεπτοτάτων φωτισμοῦ. Αἱ αὐταὶ κλιματικαὶ συνθήκαι, ἀπέδωσαν εἰς τὰς σχολὰς Φλωρεντίας καὶ Ρώμης, ὡς ἐκ τοῦ ἐκθαμβωτικοῦ φωτός τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς διαφανεστάτης ἀτμοσφαίρας, τὴν ἀκριβείαν καὶ τελειότητα τῶν χρωμάτων, καὶ τὴν πιστοτάτην ἀπόδοσιν τοῦ σχεδίου.

Μ. Ἰγγλέζοι

★

Ὁ Πῶλ Ἀδάμ, ὁ ἀκούραστος συγγραφεὺς, ἠτοίμασε καὶ ἄλλο μυθιστόρημα. Εἰς αὐτὸ μελετᾷ τὸ πρόβλημα τῆς θρησκείας, λαβὼν ἀφορμὴν ἀπὸ ἐν συνέδριον τὸ ὅποτον ἔγινεν εἰς τὴν Ρώμην καὶ εἰς δὲ συνέροισαν ἀντιπρόσωποι ὅλων σχεδὸν τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπως ἐπέβηθι σιγῆσει αὐτῶν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Πάπα. Μετὰ τὴν σίνεσιν εἰς Ἀγγλίους ἱερεῖς τῆς Ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας, εἰς Ρώσους ἱερεῖς καὶ εἰς ἱερεῖς Γάλλος εὐρίσκονται μαζί εἰς τὰ περίεξ τῆς Νεαπόλεως κατὰ τινα ἔκρηξιν τοῦ Βεζουβίου, τὴν στιγμήν καθ' ἣν γίνεται μία λιτανεία καὶ οἱ χωρικοὶ περιφέρουσιν τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας διὰ νὰ σταματήσῃ τὴν λάβαν. Μάτηρ οἱ χωρικοὶ προσεῦχονται καὶ ἱκετεύουσιν τὴν Παναγίαν. Τὸ θαῦμα δὲν γίνεται καὶ τὸ χωρίον κατεστράφη. Τὸ θέαμα δίδει ἀφορμὴν εἰς τοὺς τρεῖς αὐτοὺς κληρικοὺς εἰς συζητήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐκτίθενται αἱ ὑψηλαὶ θεωρίαι τῆς θρησκείας, συμφωνοῦν δὲ ὅλοι ὅτι τὸ κυριώτερον καθήκον τοῦ ἱερέως εἶναι νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν λαὸν πίστιν ἱκανὴν νὰ κάμῃ θαύματα, ἔστω καὶ ἂν τοῦτο γίνῃ ἐξ ὑποβολῆς. Οἱ ἴδιοι λόγοι φέρουσιν διάφορον ἀποτελέσμα εἰς ἐν χωρίον τῆς Ρωσσίας, εἰς μίαν βιομηχανικὴν πόλιν τῆς Ἀγγλίας καὶ εἰς μίαν πόλιν τῆς Γαλλίας.

★

Εἰς τὴν Λιέγην τοῦ Βελγίου, συνήλθον ὅλοι αἱ ἀρχολοίμενοι εἰς τὰ γράμματα καὶ τὴν τέχνην καὶ κατήρτισαν τὸν σύλλογον τῶν «Φίλων τῆς τέχνης».

Τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου, ἀποτελοῦμενα ὡς εἰς τὸ πλεῖστον ἀπὸ πλουσίας δεσποινίδας καὶ κυρίας τῆς ἀνωτάτης τάξεως, ἀπεφάσισαν νὰ βοηθήσουσιν τοὺς καλλιτέχνας τῆς «τέχνης Βαλλόν». Πρὸς τοῦτο κατέθεσαν ἀρκετὰ σημερινὰ ποσὸν διὰ νὰ δοθῇ ὡς δῶρον εἰς τὸν ποιητὴν Μόκελ, ἰδρύσαντα τὸ πρῶτον περιοδικόν, εἰς τὸ ὅποτον συνευχεσθῆσαν ὅλοι οἱ νέοι συγγραφεῖς καὶ καλλιτέχναι, ποὺ ἔδωσαν ὡρισμένον χρωματισμὸν καὶ αἰσθημα εἰς τὴν Βαλλονικὴν τέχνην.

Κατόπιν τούτου αἱ φιλόμουσοι τῆς Λιέγης ἀπεφάσισαν νὰ δίδουν ἑβδομαδιαίας στανουλίας καὶ φιλολογικὰς ἐσπερίδας, κατὰ τὰς ὁποίας θὰ ἀπαγγέλλονται καὶ ἔργα τῶν μελῶν.

★

Ὁ κ. Θ. Πόλινγκράτς ὁμίλησε ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασσῶ» περὶ τῆς μονοεικῆς γραφῆς τῶν διαφόρων Ἑθνῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον.

★

Τὴν 12ην Αὐγούστου ἐνεστῶτος ἔτους πρόκειται νὰ συγκληθῇ ἐν Δρεσδὴν τὸ τέταρτον Διεθνὲς Συνέδριον διὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν τεχνῶν τῶν ἐφευρεσμένων ἐν τῇ βιομηχανίᾳ. Τὸ Συνέδριον τοῦτο, ὡς καὶ τὰ προηγουμένα, σκοπὸν ἔχει ὅπως ἐπιβάλῃ τὴν διδασκαλίαν τῶν τεχνῶν καὶ ἀποδείξῃ τὴν σπουδαιότητα αὐτῶν καθὼς ἐπίσης καὶ

ὅπως ἀποδείξῃ τὴν γενικὴν διδασκαλίαν τῶν ἐπαγγελμάτων. Κατὰ τὰς ἐν Λονδίνῳ ληφθείσας ἀποφάσεις, τὸ Συνέδριον θὰ διαιρεθῇ εἰς δύο τμήματα.

Πρῶτον εἰς τὰς σχολὰς τῆς γενικῆς διδασκαλίας, καὶ δεύτερον εἰς τὰς σχολὰς τῆς τέχνης καὶ τὰς ἐπαγγελματικὰς σχολὰς. Τὸ Συνέδριον πρόκειται νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα, καθ' ἣν πλεῖστοι ὅσοι διαλέξεις προκεταὶ νὰ γείνουν καὶ πλεῖστοι συζητήσεις νὰ διεξαχθῶν.

Λαμβανομένης δ' ὅθεν ὑπ' ὄφιν τῆς σπουδαιότητος τοῦ Συνεδρίου τούτου καὶ τῆς διεθνούς ἐκθέσεως Αὐστριακῶν καλλιτεχνῶν, ἀναμφιβόλως τὸ Συνέδριον ἐκεῖνο πρόκειται νὰ συγκεντρώσῃ πλῆθος πολὺ ἐκ τοῦ διεθνούς καλλιτεχνικοῦ κόσμου.

★

Οἱ μέχοι τοῦδε ἀναγγελθέντες εἰς τὴν Πρωταντεῖαν ἐπίσημοι ἀντιπρόσωποι τῶν δηλωσάντων συμμετοχὴν εἰς τὰς ἐορτὰς τῆς 75ετηρίδος καὶ τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἀνατολιστῶν ἐπισήμων Ἀρχῶν ὡς καὶ ἰδιῶται, ἀνέροχονται εἰς 350 περίπου.

★

Μετὰ διαπραγματεύσεις πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως τῆς Ρώμης ἐπετεύχθη ὅπως ἡ ὑπὸ τοῦ πρυνάμους κ. Σ. Λάμπρου καταρτισθεῖσα συλλογὴ τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατορῶν ἀποσταλῇ εἰς Ἀθήνας χάριν τῶν ἐορτῶν τῆς 75ετηρίδος καὶ τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἀνατολιστῶν, ἂν καὶ ἡ ἐκθεσις τῆς Ρώμης θὰ διαρκέσῃ μέχοις Ὀκτωβρίου.

Ἡ συλλογὴ αὕτη θὰ χρησιμοποιηθῇ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Γραμματείας τοῦ Συνεδρίου χάριν τῆς Βυζαντινῆς Ἐκθέσεως, ἥτις πρόκειται νὰ διοργανωθῇ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Συνεδρίου, περιλαμβανομένων εἰς αὐτὴν καὶ ἄλλων ἐν Ἀθήναις ὑπαρχουσῶν Βυζαντινῶν εἰκόνων.

Διὰ τὴν διοργάνωσιν τῆς ἐν λόγῳ Βυζαντινῆς Ἐκθέσεως κατηρτίσθη ὑπὸ τοῦ πρυνάμους κ. Λάμπρου τριμελὲς ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Ἰακωβίδου, Κωνσταντίνου καὶ Ἀδαμαντίου.

Μετὰ τῆς συλλογῆς τῶν Βυζαντινῶν εἰκόνων εἶνε πιθανόν ν' ἀποσταλῇ ἐκ Ρώμης καὶ ἡ μεγάλη συλλογὴ τῶν φωτογραφιῶν τῶν ἑλληνικῶν μνημείων, τὴν ὁποίαν κατήρτισε πέρουσιν ἡ ἐν Βερολίνῳ Φωτογραφικὴ Ἐταιρεία.

★

Ἐλάβομεν ἐν τεύχος περιέχον νέον μανιφέστον τῶν πέντε Ἰταλῶν μελλοντιστῶν ζωγράφων. Τὸ μανιφέστον εἶνε ἐξωφρεσινικόν, καθιεροῦν τὴν παρορασμένην ἐν τῇ τέχνῃ. Ἰδοὺ μεταξὺ ἄλλων τί γράφει:

«Ὅλοι αἱ ἀληθεῖαι, αἱ ὁποῖαι διδάσκονται εἰς τὰς σχολὰς καὶ τὰ ἀειτέ, καταργοῦνται δι' ἡμῶς. Αἱ χεῖρες μας εἶνε ἀρκετὰ εἰσεύθερα καὶ ἀρκετὰ παρθένοι διὰ νὰ τὰ ἀρχίσουν ὅλα ἀπ' ἀρχῆς.

«Ἄλλ' ὥς ἐξηγηθῶμεν διὰ παραδειγμάτων. Ζωγραφίζοντες ἐν πρόσωπον εἰς τὸ μυαλόνι ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς οἰκίας, δὲν περιορίζομεν τὴν σκηνὴν εἰς ὅτι τὸ τετράγωνον τοῦ παραθύρου μᾶς ἀφίνει νὰ βλέπωμεν, ἀλλὰ προσπαθοῦμεν νὰ δώσωμεν τὸ σύνολον τῶν ὀπτικῶν αἰσθησέων, τὰς ὁποίας ἐδοκίμασε τὸ πρόσωπον αὐτὸ εἰς τὸ μυαλόνι: ἡλιοφώτιστον κίνησιν τοῦ δρόμου, διπλὴν σειρὰν σπιτιῶν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, μυαλόνάκια μετ' ἀνθη κλπ., ὅπερ σημαίνει παντόχρονον ἀντίληψιν καὶ κατὰ συνέπειαν διαμελισμὸν καὶ ἐξάσθησιν τῶν ἀντικειμένων, σκόρπισμα καὶ μάξιμα τῶν λεπτομερειῶν ἀπαλλασσομένων τῆς τρεχούσης λογικῆς καὶ ἀνεξαρτήτων ἀλλήλων.

«Τὰ ἄνυχα ἀντικείμενα ἀποκαλύπτουν εἰς τὰς γραμμὰς τῶν γαλήριον ἢ τοῦ ἑλίου, μελαγχολίαν ἢ εὐθυμίαν. Καὶ αἱ ποικίλαι αὐτὰ τάσεις δίδουν εἰς τὰς γραμμὰς, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελοῦνται, αἰσθημα ἡ χαρακτῆρα βαρείας ἀκινησίας ἢ ἀερώδους ἐλαφρότητος.

«Τὰ δέκα ἐξ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἔχετε γύρω σας ἐντὸς κινουμένου αὐτοκινήτου, εἶνε διαδοχικῶς καὶ συγχρόνως ἐν, δέκα, τέσσαρα, τρία» εἶνε ἀκίνητα καὶ ταυτοχρόνως

ΜΕΛΛΟΝΤΙΣΤΑΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ



Χορεύτρια ένοχλητική

Έργα του 'Ιταλού ζωγράφου Severini



Η μοδιάστρα

μετατοπίζονται· πηγαίνουν, έρχονται, πηδούν στον δρόμον, αρπάζονται αποτόμως από την λάμψη του ήλιου και κατόπιν επιστρέφουν να καθίσουν εμπρός σας ως επίμονα σύμβολα της γενικής παλμώδους κινήσεως. Πόσες φορές επάνω εις το μάγουλο του προσώπου, με τό όποιον συν-ομιλούμεν, δέν είδαμεν τό άλογο που περνούσε πολύ μακρόν εις τό άκρον του δρόμου;

«Τά σώματά μας εισέρχονται εις τοίς καναπέδες, επί των όποιων καθήμεθα και οι καναπέδες εισέρχονται μέσα μας. Τό λεωφορείον όρμη μάς εις τά σπίτια και τά σπίτια όρμουν επάνω εις τό αυτοκίνητον, ανακατείνονται με αυτό.

«Τό διάστημα δέν υφίσταται πλέον. Πράγματι, τό πλακόστρωτον του δρόμου τό βρεγμένον από την βροχήν υπό την λάμψη των ηλεκτρικών φανών κοιλούται άπειρώς μέχρι του κέντρου της Γης. Χιλιάδες χιλιόμετρων μάς χωρίζουν από τον ήλιον αλλ' αυτό δέν εμποδίζει τό σπίτι που έχομεν εμπρός μας να είνε πλαισιωμένον μέσα εις τον ήλιακόν δίσκον.»

Και οι πέντε μελλοντισταί, εις στιγμήν συναισθήσεως της πραγματικότητος, επιλέγουν :

«Πρέπει να θεωρούμεν ως τίλον τιμής την έλικήν των «τροπών» με την όποιαν ό κόσμος προσπαθεί να τιμήση τους νεωτεριστάς.»

Τό τεύχος περιέχει και δείγματα της καλλιτεχνικής (!) των άξίας, δήγματα αληθινά κατά της στοιχειώδους φιλοκαλίας και αντίληψεως.

Δημοσιεύομεν δύο εικόνας μελλοντικής τέχνης, έργα του Σεβερίνη, θεωρουμένας ως άριστον γήματα (!) της σχολής. Τό έν παριστῇ χορεύτριαν... ένοχλητικήν και τό άλλο την Μοδιάστραν. Άμφότερα είνε τά μάλλον ευδιάκριτα σχετικώς, πάντοτε όμως μαγικά εικόνες, δι' ός δύνανται τις να έρωτήσῃ : «Πού είνε ή τέχνη και ή λογική;» «Εάν οι άναγνώσταί μας έννοήσουν τίποτε από τάς εικόνας, παρακαλούνται να μάς διαφωτίσουν.

★

Η διάσημος δι' τά χαριτωμένα τραγούδια της κ. Έβέρ Γκιμπέρο μάς έχάρισε δύο εσπέρας απολαυστικής γοητείας. Κατόρθωσε να εξαγάγῃ εκ των παραδόσεων του Γαλλ. άσματος, ανά τους αιώνας, άριστον γήματα. Τά «Χρυσά παραμύθια» με τους μυστηριώδεις ήχους

των, τά Ποιμενικά άσματα, τά Λαϊκά τραγούδια, τά Νεώτερα άσματα εγράψαν θανάσιμα.

★

Εις των δοκιμωτέρων έν Αθήναις δημοσιογράφων, ό Δημήτριος Δήμερ απέθανε μετ' όδιν ηρόν νόσον, νεώτατος έτι. Ό Δήμερ διεκρίθη πολλάκις διά την ευσυνείδητον δημοσιογραφικήν αὐτοῦ δρασιν και τά ευφυά χρονογραφήματά του.

★

Έγένετο δεκτός μετά της συνήθους πομπής εις την Γαλλικήν Ακαδημίαν ό νέος Ακαδημαϊκός γνωστός φιλέλλην βοιταντής κ. Ντενέ Κοσέν.

Καταγόμενος εξ άρχαίας Παρισώης οικογενείας ό κ. Ντενέ Κοσέν έν τη Ακαδημία αντιπροσωπεύει την εκ παραδόσεως δραστηρίαν, εργατικήν, παιδευμένην, καλλιτέχνην και αγαθοεργόν τάξιν των άστών των Παρισίων ήτις θεωρείται ως ή πρωτεύουσα τάξις της Γαλλίας.

Κατά την επίσημον ύποδοχήν του ό κ. Αλβέρτος Βανδάς έπλεξε τό εγκώμιον του προκατόχου του κ. Ντενέ Κοσέν. Εξ τουτον απήντησεν ό κ. Άνοτώ πνευματωδέστατα.

★

Βιεννέζικη όπερέττα εκ των άρίστων έδωσε δέκα παρουσιάσεις εις τό Δημ. Θέατρον, άφού υπό την δεξιάν διεύθυνσιν του κ. Κονταράτον θροιαμβεντικώς περιώδενσεν εις Ρουμανίαν, Κων/πολιν, Σμύρνην και Αϊγν-πτον. Αί τρεις πρωταγωνίστριαι Φοίτσι Άρκο, ή κόμησησα Τόνν και ή Μάργα Γκράφ έπαιζαν με εξαίρετικήν χάριν έν τη ύποκρίσει και τῷ άσματι. Έπαιζον καλός ό ένύφωρος και ό κωμικός του θιάσου. Έπαιζαν εκτός άλλων γνωστών κωμειδυλλίων την «Αγνήν Σουάναν», της όποιάς τον πρώτον ρόλον εδημιούργησεν έν Βερολίνω ή κ. Άρκο επί διακοσίας εσπέρας παίξασα συνεχώς, και δύο έργα διά πρώτην φοράν δοθέντα έν Αθήναις, την «Πολωνικήν άκαταστασίαν» εϋθυμότατον ως φάσμα και γλυκύτατον ως μουσική και τον «Αθηγενικον έρωτα» του Λεχάρ, όστις και εις τό έργον αυτό ενεφύσθη την προήν της εϋτραπέλου μελώδίας και θελκυτικής χάριτος.



Μαρία Παπαδιαμαντοπούλου

Ἐν προσεπιδίῳ ὑπὲρ σκοποῦ ἐξόχως εὐεργετικοῦ, ὑπὲρ τῆς Φιλοπτιχῶν Ἑταιρείας Κυριῶν, τῆς προεδρευομένης ὑπὸ τῆς κ. Στροῦτ, συνέπραξαν ὁ Σύλλογος τῶν Ἑρασιτεχνῶν καὶ τὸ Κοινὸν τέτο. Ἐκτὸς τοῦ μουσικοῦ μέρους ἐπαίχθη καὶ ἡ Γαλλικὴ κωμωδία «L'œil de verre», εἰς ἣν πρωτηγωνίστησε μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας ἡ κ. Μαρία Γ. Παπαδιαμαντοπούλου. Ἐπαυελήφθη καὶ ἡ κωμωδία τοῦ κ. Κολοκωτρώνη «Οἱ ἐρασιτέχναι μετ' ἡσώπου ἐπιτυχίας

★

Ἐκτακτὸν σινανλίαν διωργάωσαν ὁ Μουσικὸς καὶ Φιλολογικὸς σύλλογος «Τέχνη», ἥτις ὑπῆρξεν ἀληθινὴ καλλιτεχνικὴ ἐντρίφνησις, ἐκ τῶν σπανιωτάτων. Ἡ αἱματικὴ πρόοδος τοῦ συλλόγου εἶχε τὸ φαινώτερον σημεῖον, τὴν ἐμφάνισιν τῆς δαμιονίας κλειδοκνυβαλιστρίας κ. Σοφίας Τοῦλλερ, προσέδρου τῆς ἐφορευτικῆς τῶν κυριῶν ἐπιτροπῆς τῆς «Τέχνης». Κόσμος ἐκλεκτότατος καὶ πολυαριθμώτατος ἐπλήρωσε τὴν ἀνεπαρκῆ αἴθουσαν τοῦ Ὁδείου Λόττινερ. Εὐχῆς ἔργον θὰ εἴνε ὁ Σύλλογος ἐφεξῆς νὰ δίδῃ τὰς τόσον ἐκλεκτὰς σινανλίας τὸν ἐν εὐπροσποτίῳ καὶ εὐνοηρωτοῦ αἰθούσῃ.

Ὑπὸ ἔργον ἀκροατηρίων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἔργον ἐκτελέσεως, ἡ σινανλία τῆς «Τέχνης» ὑπῆρξεν ἐκτάκτως ἐπιτυχής.

Ἡ συμπαθεστάτη δεσποινὶς Μαρία Ἀντωνοπούλου, ἡ εἰδικὴ ἐπὶ τῶν σινανλιῶν κριτικωτάτη σινεργάτις τῆς «Πνακοθήκης» ἔπαιξε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς νεαροτάτου βιολωνερίστα κ. Ἀλ. Ἀντωνοπούλου τὴν εἰς τὰ μετῶν Σονάταν τοῦ Μπετοβεν, ἀρκετὰ δύσκολον, μὲ ἐξαιρετικὸν μῆτρο καὶ βαθεῖαν αἰσθητικότητα.

Ἡ ἔξοχος καλλιτέχνης καὶ σκηπτοῦχος τοῦ κλειδοκνυβάλου, μὲ τὴν ὁποίαν οὐδεμία ἄλλη ἐν Ἑλλάδι δύναται νὰ συγκριθῇ, ἡ δαμιονία ἀληθῶς κλειδοκνυβαλιστρία κ. Σοφία Τοῦλλερ δημιουργεῖ μετὰ μεγίστην ἀκρίβειαν, καταπληκτικὴν εὐχέριαν καὶ ἀκατάβλητον δύναμιν τὴν «Εἰσαγωγὴν τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου» τοῦ Ροσσίνι, κατὰ

παράφρασιν τοῦ Αἰστ. Ἡ τόσον γραφικὴ αὐτὴ οὐverture, ἡ τόσον ἰσορροϋθμῶς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Αἰστ διασκευασθεῖσα ἀπεδόθη ὑπερόχως κατ' ἴδιον ὅλως τρόπον ὑπὸ τῆς κ. Τοῦλλερ, ἥτις ὅταν ἔπαιξεν αὐτὴν ἐν Βιέννῃ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκεῖ διαμονὴν τῆς ἔκαμεν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν. Οἱ μεγάλοι καθηγηταὶ Sauer, Rosenthal καὶ Falderswsky εἶνε οἱ μόνοι οἱ ὅποιοι κατορθώουσι νὰ παίξουν τελείως τὸ orage καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ Βιενναῖος μουσικὸς τύπος ἔγραψε μὲ πολλὴν ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν κ. Τοῦλλερ. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς Εἰσαγωγῆς ταύτης διήρκεσε ἡμίσειαν σχεδὸν ὥραν, τὸ δὲ κλειδοκνυβαλον ἀνέδιδε σιγρὰ ἤχους ὀρχήστρας. Τετράκις ἡ ἔξοχος καλλιτέχνης ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ ἀκροατηρίου, ἐνθουσιωδέστατα ἐπεφηγμίσματος αὐτῇ. Ὁ κ. Μ. Καζάκς, ὁ ἐκ τῶν νεωτέρων ἀλλὰ καὶ ἱκανωτέρων καθηγητῶν τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, ὁ τόσον ἐκτιμηθεὶς ἐν τῷ Ἑλλ. Κοινῷ τέτῳ, ἔπαιξεν ἐπὶ τετραζόρδου τὸ Chanson triste τοῦ Τσαϊκόφσκι καὶ τὸ γλυκύτερον «Souvenir» τοῦ Δολᾶ, μὲ πολλὴν λεπτότητα καὶ περιπάθειαν. Ἡ δεσποινὶς Τασία Ἀνμπεροπούλου, τῆς ὁποίας ἡ ἀνθηρὰ καὶ ἔντονος φωνὴ εἶχε καιροὶν ἂν ἀκουσθῇ, κατέθελε τραγουδήσασα μὲ χάριν τὴν «Λούζα» τοῦ Σαρπντιέ καὶ μὲ πολλὴν τέχνην τὴν προσενηγὴν ἀπὸ τῆς «Τόσκας» καὶ ἀναγκασθεῖσα εἰς ἐπίμονον ἀπαύτησιν τοῦ ἀκροατηρίου νὰ ἡγάγῃ ἐκτὸς προγράμματος καὶ ἐν παιδικωτάτῳ ἥσμα τοῦ κ. Σαμάρα, ἐπιγραφόμενον «Σ' ἡγαπῶ».

Ὁ κ. Ἀλ. Ἀντωνόπουλος ἐξετέλεσεν ἐπιτυχῶς ἐπὶ βαρβίτον τὸ ἐπιβλητικὸν Λάργκο τοῦ Χένδελ καὶ τὴν ἀπλὴν ἀλλ' ἐμπνευσμένην Γκαβὸτ τοῦ Μαρτίνι. Τὴν ἐπὶ κλειδοκνυβάλου συνθεσίαν εἶχεν ἀκούραστος ἡ δεσποινὶς Ἀντωνοπούλου, μὲ πολλὴν ἱκανότητα καὶ ἀκρίβειαν σινθεύουσα.

Τὴν ὥραίαν σινανλίαν ἐπεσφράγισεν ἡ ἐκτέλεσις τεσσάρων σινθεῶν ὑπὸ τῆς κ. Τοῦλλερ. Ἐπαιξε τὸ Περσικὸν ἐμβατήριον τοῦ Strauss—Lümlfeld κατὰ παράφρασιν, μίαν Μαζούρκαν τοῦ Σοπέν, τὸ Hezentanz τοῦ Mac Dowell καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ Ραγνερδιάν (ἀρ. 9) τοῦ Αἰστ (Carnaval de Pesth). Ἡ ἐντύπωσις τοῦ ἀκροατηρίου ἐκ τῆς συνεχοῦς ἐκτελέσεως τῶν τεσσάρων τελευταίων ἀριστοτεχνημάτων ὑπῆρξε καταπληκτικὴ, διὰ τὴν ὑπέροχον τέρην τῆς κ. Τοῦλλερ, μολονότι τὸ Ὁδεῖον Λόττινερ δὲν ἠνόκησε νὰ παραχωρήσῃ, καίτοι ἱκανὸν ποσὸν κατεβλήθη, τὸ σχετικῶς καλλίτερον κλειδοκνυβαλον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐτιμᾶτο ἐὰν ἔπαιξεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ κ. Τοῦλλερ, ἀλλ' ἔτερον πολὺ κατώτερον, ἵνα ἀποδειχθῇ ἅπασι ἔτι ἡ παγγεληματικὴ ἀντιζηλία, ἥτις προκειμένη περὶ τέχνης ἔδει νὰ ἔχῃ κάποιαν δόσιν εὐγενοῦς γενναιοφροσύνης.

Ἀλλὰ παρ' ὅλας τὰς ἀπὸ σκοποῦ παρεμβληθείσας δυσκολίας ὑπὸ τοῦ Ὁδείου Λόττινερ, ἡ σινανλία ὑπῆρξεν ἔξοχος, οἷαν οὐδέποτε εἶδεν ἡ αἰθουσα ἐκεῖνη. Ω.

★

Ἡ τετάρτη σινανλία τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὁδείου εἶχε τὸ ἐξαιρετικὸν χάρισμα, ὅτι παρυσίασεν ἔργα Ἑλλήνων σινθετῶν. Ἡ ὀρχήστρα ἔπαιξε τὴν ὑπὸ τὸν πρωτότυπον τίτλον «Ρομαντικὴ ποίησις» σινθεσιν τοῦ ἐκ Πατρῶν νέου μουσουργοῦ κ. Α. Αἰάλλον, τοῦ ὁποίου καὶ ἄλλο ἔργον, τὸ Quasi adagio, ἔπαιξε τὸ Ἑλλ. Κοινὸν τέτο ἐν ἄλλῃ σινανλίᾳ, καὶ τὸ ὁποῖον ὑπερόχως διὰ τὴν πρωτοτυπίαν καὶ γλυκύτητα. Ἡ ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας ἐκτελεσθεῖσα σινθεσις τοῦ κ. Αἰάλλον ἀνέδειξεν αὐτὸν ἱκανώτατον σινθετήν, ἐνμιοιούντα ἐμπνεύσεως καὶ αἰσθητικότητας.

Κατόπιν ἡ ὀρχήστρα ἐξετέλεσεν τὴν «Ρωμαϊκὴν σινθεσίαν» τοῦ κ. Καλομοῖρη, ὅστις καὶ διηθύνειν αὐτοπροσώπως τὴν ὀρχήστραν. Τὸ ὥραϊον αὐτό, ἐθνικώτατον δὲ ἔργον τοῦ κ. Καλομοῖρη ἐθανυμάσθη καὶ ἄλλοτε παιχθὲν ὑπὸ τῆς ἰδίας ὀρχήστρας. Ἐχεῖ ὅλον τὸ κάλλος τῆς Ἑλλ. γῆς. Τὸ Παράμυθι τῆς γρηῃς, τὸ Νανούρισμα, τὸ Παλιν, εἶνε θέματα ἐπιτυχῆ ἀποδοθέντα μὲ μεγάλην δύναμιν καὶ λεπτότητα συγχρόνως. Αἱ μαθήτρια τῆς χο-

ροφίας ἔφαλιν τὰς Νοσσηγίδας τοῦ Δελίβ, κατ' ἐνορχήστρωσιν τοῦ κ. Μαρσίκ, ἐν ἔσχατοισι χαριτωμένοι καὶ ἰδιόρρυθμοι, ἐπαναλήφθη τῇ ἀπαιτήσῃ τοῦ ἀκροατηρίου. Ἡ συναυλία ἐτελείωσε μὲ τὸ συμφωνικὸν ποίημα Stenka Razine τοῦ Ρώσου συνθέτου Glazounow, ἐν ᾗ τὰ ὠραιότερα ἔργα δι' ὀρχήστραν. Κατ' ἀρχὰς εἰκονίζεται ὁ ποταμὸς Βόλγας, ὃν παριστάνουσιν τὰ τρομπόνα μὲ ἐν χαμηλὸν ἴσον τῶν βαθυρόφων· ἔπειτα μὲ ἐν δὲ ἴσον τῶν βιολίων μὲ σουρντίαν. Ἀπὸ τὸν ὀξύβαλον ἀκούεται ὠραῖον παράπλον εἰς τὸ σὺλ, τὸ ὁποῖον ἐπαναλαμβάνει ὁ εὐθύβαλος εἰς τὸ λά. Ἐν τῷ μεταξὺ εἰκονίζεται ἡ ἐπέλασις τοῦ τρομεροῦ Stenka. Ἐν ἀρχῇ ἡ μουσικὴ εἶνε εἴθνημος μὲ πολὺν ρυθμὸν καὶ κατόπιν μεγαλοπρεπής.

Ἡ ὀρχήστρα ἀπέδωκε τὰ θέματα καλλιτεχνικώτατα.

★

Ὁραῖον πρωτοβουλίαν ἔσχεν ἡ καθηγήτρια τοῦ Ὁδείου κ. Αὔρα Θεοδοροπούλου νὰ διοργανώσῃ σειράν διαιρέσεων—συναυλιῶν. Ἡ πρώτη ἀφιερώθη εἰς τὸν Ἰωάννην Σεβαστιανὸν Μπάχ. Μετὰ σὺντομον βιογραφικὴν καὶ κριτικὴν εἰσαγωγὴν ὑπὸ τῆς κ. Θεοδοροπούλου, ἔξετελέσθησαν ἔργα τοῦ διασημοῦ συνθέτου ὑπὸ τῶν κ. κ. Ν. Παπαγεωργίου, Θ. Πινδίου, Μ. Καζάζη καὶ ἐψάλησαν ἄσματα τοῦ Ἰλίου μουσουροῦ ὑπὸ τῶν δεσποινίδων Καλλιρρόης Κωνσταντινίδου καὶ Ἑλλης Ἀγγελουπούλου.

Ἡ β' συναυλία ἀφιερώθη εἰς τὸν Μπετόβεν, τὸν ὁποῖον μετὰ διαιρέσεως ἐνεφάνισεν ἡ κ. Θεοδοροπούλου. Ἡ δοκιμωτάτη καθηγήτρια δεσποινὶς Ἡβὴ Πανᾶ καὶ ὁ κ. Καζάζης ἔξετελέσαν χαρακτηριστικὰς συνθέσεις τοῦ Μπετόβεν καὶ ἡ δεσποινὶς Γκίνη ἔψαλλε δύο ἄσματα τοῦ ἰδίου, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ποριώτου.

★

Ἐν τῷ Ὁδεῖῳ Ἀθηνῶν ἐδόθη συναυλία μαθητῶν. Μετέσχον μετ' ἐπιτυχίας αἱ δεσποινίδες κλειδοκρυμβαλίστριαι Γεράκη καὶ Πράτοινα, διερχομένης αἱ ἀρμονικώτατα ἐν Κονσόρτο τοῦ Chopin ἡ Ἰωαννίδου καὶ ἡ χαρμεστάτη δεσποινὶς Μινίον Ξανθοπούλου ἥτις ζωηρότατα ἐξεκροτηθῇ παῖζα μίαν ὁπουδὴν τοῦ Ρομπενσιάν καὶ τὸ Cracovienne Fantastique τοῦ Παδερέφσκι. Ἡ δεσποινὶς Ξαβερία Κανελλοπούλου ἀπήγγειλε μὲ πολὺν δραματικὴν δυνάμιν τὸν «Λιποκτάτην» τοῦ κ. Πολέμη καὶ ὁ κ. Κοντογιάννης βαδύφρονος ἔψαλλε, ἀναδεικνύς ἐξαιρετος εἰς τοὺς χαμηλοὺς ἰδίως τόνους.

★

Πρωτότυπον τὸ ἐξόφυλλον τοῦ τεύχους τούτου ἀλλ' ἐκφραστικόν, εἰκονίζον τὴν ἀγαπηνωμένην Ἑλλάδα, εἰς συνδυασμὸς τῆς ἀρχαῖκας ἀπλότητος καὶ τῆς νεωτέρας ψυχῆς, εἰς συμβολισμὸς τοῦ μὲνός Μαρτίου, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ Ἀνοιξὶς τῆς φύσεως καὶ ἡ Ἀνοιξὶς τῶν καρδιῶν—τὸ Πάσχα—συνμπίπτουν, εἶνε μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας καὶ Ἑλληνικωτέρας ἐμπνεύσεις τοῦ ἀγαπητοῦ συνεργάτου μας καὶ καθηγητοῦ ἐν τῇ Καλλ. Σχολῇ κ. Θωμᾷ Θωμοπούλου. Ἡ Ἑλλάς, ἡ λαϊκὴ ψυχὴ, προσανατολίζεται πρὸς τὸ φῶς τῆς τέχνης.

★

Ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς κ. Ἰωάννης Ρισπέν, ὁ γοητευτικὸς ποιητής, ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐν τῷ Ἀθη. Θεάτρῳ ὁμιλήσας μὲ μίαν μελωδικὴν φωνὴν περὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς ψυχῆς. Ἀντικρὺς τοῦ ἀρχαίου πνεύματος ἔθιξε τὸ σπουδαιότατον ζήτημα τῶν πρώτων ἀρχῶν τῆς Ἀθηναϊκῆς νομοθεσίας καὶ τῆς φιλοσοφικῆς ἀντιλήψεως. Εἰτα ἔψαλλε ποιητικώτατα τὴν Ἀθηναϊκὴν ψυχὴν ἐν τῇ ἱστορίᾳ καὶ τῇ τέχνῃ, καταδείξας ὅτι ἡ Ἀθηναϊκὴ ψυχὴ—αὐτὸ τὸ «ἀούληπτον», αὐτὸς ὁ χορὸς τοῦ αἰσθηματος, τῆς ἰδέας, τῆς αἰωνίου νεότητος, ἡ ἀθάνατος Ἀθηναϊκὴ ψυχὴ—ἐφωτίσε, φωτίζει καὶ θὰ φωτίσῃ τὴν γῆν, ἡ ὅποια ἂν ποτὲ ἐκπνεύσῃ θ' ἀντικρὺς ἐν φωτεινῶν σημείων καὶ θὰ εἴπῃ μίαν μόνον λέξιν, ἡ ὅποια τὰ

λέγει ὅλα: «Ἑλλάς». Τὰς λέξεις αὐτὰς ἐπρόφερε μὲ μίαν παλλομένην ἐκ συγκινήσεως φωνήν, ὑψώνων τὰ χεῖρας.

Ἡ δευτέρα ὁμιλία τοῦ κ. Ρισπέν περιεστράφη περὶ τὸν Ναπολέοντα τὸν θρόνον.

Ἡ «Ἐταιρεία τῶν δραματικῶν συγγραφέων» ὠδήγησε εἰς Ἀώνας τὸν φιλοξενοῦμενον κατ' ἐξοχὴν ἀντιπροσώπον τῆς γαλιτικῆς στομνίας, παραθέσας αὐτῷ κατόπιν γεῦμα τιμητικὸν ἐν Κηφισῇ.

★

Ὑπὸ ἐγκρίτων κυριῶν τῶν Ἀθηνῶν ἰδρύθη «Πανελληνίος Σύλλογος γυναικῶν», οὗ σκοπὸς εἶνε ὁ σύνδεσμος τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλληνίδων, ὅπως ἐπιτευχθῇ α) ἡ διαπαιδαγώγησις τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν τοῖς δήμοις τῆς Ἑλλάδος γυναικῶν διὰ τῆς καλλιτεχνίας τῶν συνασθημάτων τῆς θρησκείας, τῆς φιλοπατρίας καὶ τῆς φιλάνθρωπίας, β) ἡ ἀρμόζονσα πρὸς τὰς ἐθν. παραδόσεις μόρφωσις Ἑλλ. Οἶκον καὶ γ) ἡ ἀνάπτυξις τῆς γυναικείας βιοτεχνίας τῶν κατὰ τόπους ἑλλ. προϊόντων.

Ἐκτὸς ἄλλων μέσων ὁ «Πανελληνίος σύλλογος γυναικῶν» θὰ διοργανώσῃ συνδέρια, τελετάς, Πανελληνίους Ἐκθέσεις γυναικείων ἔργων, διαλέξεις, συναυλίας κλπ. Τὸ σπουδαιότερον ὅμως εἶνε ἡ εὐτυχὴς ἰδέα τῆς ἰδρύσεως Φιλολογικοῦ Φροντιστηρίου πρὸς διδασκαλίαν ἀνωτέρων φιλολογικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν μαθημάτων διὰ τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας.

Ὁ σύλλογος ἐνεφανίσθη διὰ μᾶς ἐγγλόφων προκηρύξεως, δι' ἧς ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 100ετηρίδος ἀπὸ τῆς ἐθνεγεροῦς προτείνῃ ὅπως αἱ Ἑλληνίδες συμμετάσχουσιν τοῦ πανηγυρισμοῦ διὰ τῆς ἀνεγέρσεως μνημείου εἰς τὰς Ἡρώτιδας μητέρας, ἐφ' οὗ θὰ χαραχθῶσι τὰ ὀνόματα τῶν προδρόμων γυναικῶν τῆς Ἑλλ. ἐλευθερίας.

Ἡ ἰδέα εἶνε ἔξοχος, θὰ εἶνε δὲ τιμὴ ἀληθινή διὰ τὰς συγχρόνους Ἑλληνίδας ἡ πραγματοποίησις τῆς.

Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου εἶνε ἡ κ. Αἰκ. Γλαράκη, γενικὴ δὲ γραμματεὺς ἡ κ. Σωτ. Ἀλιμπέτη.

★

Παρεστάθη ἐσχάτως εἰς τὸ Κωμικὸν Μελόδραμα τῶν Παρισίων νέον ἔργον τοῦ Ἑρ. Μπατάγῃ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Δεσφὴ», ὅπερ ἐφάνη εἰς μερικὸς θεατὰς καθ' ἐπερβολὴν σκληρὸν καὶ θλιβερόν, ἀλλ' ἀπολύτως ἐπιτυχέστατον διὰ τοῦ ἀνθρωπίνου μεγαλείου του, διὰ τῆς δραματικῆς δυνάμεώς του, διὰ τῆς σοφῆς καὶ αὐστηρᾶς καλλονῆς του, διὰ τῆς σθεναρότητος τῆς ἐκφράσεως, ἥτις εἶνε τόσο γλυκεία, ὅσον ἡ τῶν ἀρχαίων θρόλων τῆς παραδόσεως. Ὁ Ἑρρίκος Μπατάγῃ ἐπικαλεῖται ἐν τῷ ἔργῳ του τὴν διαρκὴ ἀγωνίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ εὐθρόστον πλάσματον, ὅπως εἴμεθα ὅλοι καὶ συνδυνάει εἰς αὐτὴν τὴν τρυφεράν καὶ ζῶσαν τῆς καρδίας χαρὰν κατὰ τὴν φοικαλέαν θανατηφόρον ἀσθένειαν τῆς σαρκός. Καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἡ μουσικὴ εἰσδύονσα εἰς τὸ βάθος τῶν ψυχῶν μας ἀπομακρύνει τὴν ἐκ τοιοῦτον ἔργον ἀναδιδόμεν ἰδέαν καὶ παρατείνει τὴν ἐπ' αὐτῶν κυριαρχίαν τῆς.

★

Χάρις εἰς τὴν συνεργασίαν ἐνὸς σατυρικοῦ συγγραφέως καὶ ἐνὸς ποιητοῦ οἱ Παρισινοὶ εἶδον νέον ἔργον παριστανόμενον εἰς τὸ θέατρον τῆς Ἀναγεννήσεως. Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ὅπερ φέρει τὸν τίτλον «Διὰ τὰς ζήσας εὐτυχίας» ἀναγνωρίζει τις τὸν λυρισμὸν τοῦ Ἀνδρέου Μπυονάρο καὶ τὴν ξεκαρδιστικὴν σάτυρον τοῦ Ὑβ Μιράνδ.

★

Εἰς τὰς Πέννας τῆς Γαλλίας ἐδόθη συναυλία καθ' ἣν νεαροὶ μουσικοσυνθέτης ὁκτώ ἐτῶν ἔξετελεσε ἰδικὰ του ἔργα. Ὁ μικρὸς οὗτος τὴν ἡλικίαν μικροσυνθέτης ὀνομάζεται Ρενέ Γκιγιού καὶ συνέθεσεν ὠραία καὶ ἐπιτυχῇ μουσικὰ τεμάχια.

Ἡ κλίσις τοῦ Ρενέ Γκιγιού τείνει πρὸ πάντων πρὸς τὴν σύνθεσιν.

Τὸ μικρὸν αὐτὸ παιδίον αἰσθάνεται τὴν σφοδρὰν ἀ-

νάγκην νὰ μεταφράζη μουσικῶς τὰς ἐντυπώσεις του. Ἐκ τούτων συνέθεσε σεβαστὸν ἀριθμὸν μικρῶν ἔργων διὰ κλειδοκρύβαντον καὶ διὰ βιολίον καὶ διὰ τετράφωνον ἔγχορον ὡς καὶ μίαν λειτονογίαν. Τὸ ἀξιοπεριεργὸν εἶνε ὅτι ὁ μικρὸς οὗτος μουσικὸς συνθέτει μετ' ἀπεριγράπτου εὐκολίας χωρὶς νὰ χρησιμοποιῇ μουσικὸν ὄργανον.

★

Παρεστάθῃ ἐσχάτως διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ Μιλάνον ὑπερέττα τοῦ συνθέτου Ὑβάν Δὲ Χαριτουλιάν Λαρκιέ ὑπὸ τὸν τίτλον «Αρχαία Ἰδιοτροπία» ἣτις εἶνε τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἔργον, οὗτως τὸ κείμενον ὀφείλεται εἰς τὸν συγγραφέα Τσαγκαρίνην. Ἡ ἐπιτυχία τῆς κομφοδίας ταύτης ὑπῆρξε πλήρης. Τὸ θέμα εἶνε γοητευτικὸν καὶ ἐνδιαφέρον, ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν.

★

Ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῆς Πενσυλβανίας ἐδόθη διάλεξις περὶ Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν δεσποινίδων Boerickè καὶ Himmelsbach, αἱ ὁποῖαι διηλθον τὸ παρελθὸν θέρος ἐν Ἑλλάδι, ταξιδεύσασαι καθ' ἅπασαν τὴν χώραν χάριν ἐθνολογικῶν καὶ ἀρχαιολογικῶν μελετῶν. Τὴν διάλεξίν των συνώδενσαν αἱ δύο καθηγήτριαι διὰ φωνειῶν προβολῶν.

★

Παρεστάθῃ εἰς τὸ θέατρον Ὁδεῖον τῶν Παρισίων νέον ἔργον τῶν κ.κ. Ἀνδρέα Λουμᾶ καὶ Σεβαστιανοῦ Λεκόντ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐσθρὸ Πριγκίπισσα τοῦ Ἰσραήλ», τοῦ ὁποῖου τὰ σκηνικὰ εἶνε περσοῖα, ἡ μουσικὴ ρωσικὴ καὶ τὰ ποιήματα γαλλικά.

Τὸ θέμα προσελκύει τοὺς Παρισίους. Ἡ σκηνοθεσία εἶνε σοφωτάτη καὶ ζωηροτάτη ἀναπαράστασις τῆς μεγαλοπρεποῦς πολυτελείας τῆς περσικῆς πρωτενοῦσης Σούσα· Μουσικὴ γλυκυστή καὶ θωλεντικὴ προστίθεται εἰς τὸ δράμα. Οἱ χοροὶ καὶ ἀμφέσεις εἶνε ἀληθῆς ἐξοτὴ διὰ τὸν ὀφθαλμὸν. Καὶ ὅλα ταῦτα δὲν ἐπισκιάζοντι τὸ πᾶν τὸ ὅποτον ἔχει περισσότερον χρωματισμὸν ἀπὸ λάμπριν, περισσότερον σθένος ἀπὸ λυρισμὸν. Ἀντιπροσωπεύουσιν εἰδὸς τι νεοκλασικισμοῦ καὶ ρωμαντισμοῦ, ἀλλὰ τὸ σύνολον εἶνε ἄριστον.

★

Ἡ ἐν Μονάχῳ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν ἐχορήγησεν ἐκ τῶν προσόδων τοῦ κληροδοτήματος τοῦ ἀειμνήστου Διονυσίου Θερεϊανοῦ 1000 μάρκα εἰς τὸν καθηγητὴν Κάρολον Reichold πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ περὶ Ἑλληνικῆς ἀγγειογραφίας ἔργου· 1500 μάρκα εἰς τὸν καθηγητὴν Αἰγόστον Heisenberg ὑπὲρ τοῦ Βυζαντινοῦ Περιδικίου, συνάμα δὲ 500 μάρκα ὡς πρώτην δόσιν διὰ τὴν οὐταίν γενικοῦ πίνακος τῶν περιεχομένων τοῦ 13—24 τόμου τοῦ αὐτοῦ περιδικίου· 1000 μάρκα ὑπὲρ τοῦ Corpus griechischer Urkenden.

Εἰς τὸν καθηγητὴν Λεοπόλδον Wenger 500 μάρκα ὡς ἐπιχορήγησιν ὑπὲρ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐκδόσεως τῶν Βυζαντινῶν παπύρων τῆς ἐν Μονάχῳ Βασιλικῆς Βιβλιοθήκης.

Εἰς τὸν ἐν Νυρεμβέργῃ καθηγητὴν Φρειδ. Stählin 1000 μάρκα ὡς δευτέραν δόσιν χάριν τῶν τοπογραφικῶν ἐρευνῶν ἐν Θεσσαλίᾳ.

Εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις διδάκτορα Ἀθ. Μπούτουραν 300 μάρκα πρὸς ἐξακολουθήσιν τῶν μεσαιωνικῶν Ἑλληνικῶν γλωσσικῶν μελετῶν.

Εἰς τὸν ἐν Κέμπλιν καθηγητὴν Κ. Bitterauf 300 μάρκα ὡς δευτέραν δόσιν πρὸς νέαν ἔκδοσιν τῆς τοῦ Ἀριστοτέλους ἱστορίας τῶν ζώων.

Εἰς τὸν ἐν Μονάχῳ καθηγητὴν Λουδ. Bürcher 300 μάρκα χάριν τοπογραφικῶν καὶ χωρογραφικῶν μελετῶν ἐν Ἑλλάδι.

Εἰς τὸν ἐν Ἐσλαγγῇ καθηγητὴν Λουδ. Κούρτιον 400 μάρκα πρὸς περάτωσιν τοῦ ἔργου του «Αἱ σχέσεις τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαίης τέχνης πρὸς τὴν δυτικὴν Ἀσίαν».

Βραβεῖον δὲ ἡ ἐν Μονάχῳ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν ἐκ μάρκων 800 ἀπένευεν εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις καθηγητὴν Γ. Ν. Χατζιδάκην διὰ τὰ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη δημοσιευθέντα ἔργα αὐτοῦ, τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

★

Ὁ Μουσικὸς καὶ Φιλολογικὸς Σύλλογος «Τέχνη», σκοπῶν ἐν τῇ εἰρηστάτῃ αὐτοῦ ἀποστολῇ πᾶσαν ἐνίσχυσιν τῆς Μουσικῆς καὶ τῆς Λογοτεχνίας, δὲν ἡμέλησε στοιχειώδους ἐθνικοῦ καθήκοντος πρὸς διάσωσιν τῶν μνημείων τῆς Ἑθνικῆς Μουσῆς—τῶν ἀσμάτων καὶ χορῶν—ἀλλοιούμενων ἐκάστοτε ἐκ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου. Διὰ τοῦτο ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ ὁ Σύλλογος ἐμερίμνησε περὶ ἐνισχύσεως τῶν Ἑθν. χορῶν καὶ Ἑθν. ἀσμάτων, περιουλλογῆς, ἐκκαθαρίσεως, ἐναρμονίσεως, διδασκαλίας καὶ διαδόσεως αὐτῶν, καθ' ἣν ἐποχὴν ὑπὸ τὴν ῥοσφρὰν ἐπῆρειαν ὀφείων ἦθδον καὶ ἐθίμων κινδυνεύουσι νὰ ἀπολεσθῶσι.

Τὰ δημοτικὰ ἄσματα καὶ οἱ ἐθνικοὶ χοροὶ ἀποτελοῦσι τὴν ζωσαν τοῦ Ἑθνικοῦ μουσικῆς, ἐπειδὴ δὲ δὲν πρόκειται περὶ γραπτῆς μουσικῆς διδασκαμομένης θεωρητικῶς καὶ περὶ χορῶν διδασκαμομένων διὰ καθωρισμένων βημάτων, μεταβιβάζονται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν δι' ἀπλῆς θέας καὶ ἀκοῆς καὶ συνεπὸς ὑπόκεινται εἰς νοθείας καὶ παραλλαγάς. Αὐτόδηλος ὄθεν ἡ ἀνάγκη τῆς περισυλλογῆς ἐπιτοκίως ἀσμάτων καὶ χορῶν παρ' ἐδικῶν μουσικῶν καὶ χοροδιδασκάλων. Τοιοῦτον σκοπὸν πρόκειται νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸ Μουσικὸν τμήμα τῆς «Τέχνης» καὶ διὰ τοῦτο ἀνέθεσε τὴν τεχνικὴν διεύθυνσιν διὰ τοὺς Ἑθν. χοροὺς εἰς τὸν μόνον παρ' ἡμῶν ἐδικὸν καθηγητὴν κ. Α. Ἀνδρεόπουλον ὅστις ἀπὸ εἰσοσαστίας ἀφωσιώθη εἰς τὴν ἰδέαν, ἐνετέλλετο δὲ αὐτῷ τὴν γραφὴν καὶ ἐκκαθάρισιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ συλλείσεως μουσικῆς πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἀσμάτων καὶ χορῶν, μετὰ προηγουμένων ἔλεγχον ὑπὸ ἐδικῶν μουσουργῶν καὶ λαογράφων, οὓς ὁ Σύλλογος θὰ ὀρίσῃ.

★

Ἐγένετο ἡ κρίσις τῆς διεθνούς Ἑλληνοδίκου ἐπιτροπῆς διὰ τὸν διαγωνισμὸν τοῦ σχεδίου τοῦ Δικαστικοῦ μεγάρου Ἀθηνῶν. Τῆς ἐπιτροπῆς μετέσχον τρεῖς ἔξνοι ἀρχιτέκτονες, εἰς Γερμανίαν, εἰς Ἰταλίαν καὶ εἰς Γάλλους. Ὑπεβλήθησαν ἐν ὅλῳ 12 σχέδια, ἥτοι 4 Ἑλληνικά, 4 Γαλλικά, 2 Ἰταλικά καὶ 2 Γερμανικά. Ἐβραβεύθησαν τὰ σχέδια τῶν κ' Ἀλ. Νικολοῦδη καὶ τοῦ Γάλλου κ. Γονιδέττι, οἵτινες καὶ ἐμοιράσθησαν τὸ ἐξ 20,000 α'. βραβεῖον. Τὸ σχέδιον τοῦ κ. Νικολοῦδη θὰ προτιμηθῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν.

★

Ὁ κ. Κ. Ψάχος ὁμίλησεν ἐν τῷ Ὁδεῖῳ Ἀθηνῶν περὶ τῶν μουσικῶν διαγραμμάτων καὶ τῶν μελωδικῶν τρόπων τῆς Ἑλλ. μουσικῆς ἀπὸ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων μέχρι σήμερον, ἐν παραβολῇ πρὸς τοὺς τρόπους τῆς νεωτέρας μουσικῆς.

★

Ἡ διδασκαλία τῆς φιλολογίας δεσποινίς Μυροῖν Κλεάνθους ὁμίλησεν ἐν τῷ Λυκείῳ τῶν Ἑλληνίδων περὶ τῶν γυναικείων τύπων παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ, εὐγλωττώς.

★

Ἐν Κων' πόλει ἐπαγγυρίσθη ἡ πεντήκονταετηρίς τοῦ Ἑλλ. Φιλολογικοῦ Συλλόγου. Ὁ κ. Ν. Πολίτης ἀντεπροσώπευσε τὸ Ἑλλ. Πανεπιστήμιον.

★

Ὁ κ. Πῶλ Ζιράρ ὁμίλησεν εἰς τὴν Σορβόνην περὶ Ἑλλάδος. Ὁ εὐγλωττος Ἑλληνιστὴς δὲν περιορίσθη εἰς ἐν ὁρισμένον θέμα, ἀλλ' ἀφηγήθη τὰς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τῶν τελευταίων ταξιδιῶν του εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Διὰ τὸν κ. Ζιράρ ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶνε μόνον χώρα ἐρεσιῶν θανμάζει τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους ἀλλὰ καὶ παρακολουθεῖ με συμπάθειαν τὴν στρατιωτικὴν, πολιτικὴν, οἰκονομικὴν καὶ διανοητικὴν ἀνόρθωσιν τῆς Ἑλλάδος.